

almindelig, at den ganske overdøvede den talendes Røst, saa' han ligesom overrasket op, smilte derpaa bredt og rejste sig.

„Hør nu, bitte Maren Smeds — skal vi ikke gemme alt det dér til en anden Gang. Jeg tykkes, at vi skulde nu ikke spolere det skønne Indtryk af Hr. Pastorens Tale ved for megen Snak bagefter.“

„Hør! Hør!“ lød det fra alle Sider.

Væveren, der syntes at ville have tilføjet noget, standsede pludseligt og satte sig. Samtidigt blev Maren Smeds af et halvt Dusin Hænder trukket bagfra i Kjoleskørtet, saa hun sank ned paa Bænken med et Bump som af en Trædukke.

Emanuel, der med uforstaaende Miner havde rejst sig og betragtet baade den talende og de hyssende, fik af en nærstaaende tilhvisket et Par forklarende Ord, hvorefter han beroliget nikkede og satte sig igen.

Men nu blev der Røre henne i Baggrunden. En Mand traadte rask op paa den bageste Bænk og bad med høj Røst om Ordet.

Det var den store, sværtbeskæggede Vikingeskikkelse, som Emanuel et Par Gange før havde mødt paa sin Vej — første Gang som Ordfører for Snekasterne hin Vinteraften paa Slædefarten her til Skibberup.